

Sygn. akt *IACa 358/16*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 czerwca 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: **SSA Jerzy Geisler /spr./**

Sędziowie: **SSA Mariola Głowacka**

SSA Jacek Nowicki

Protokolant: **st.sekr.sąd. Kinga Kwiatkowska**

po rozpoznaniu w dniu 28 czerwca 2016 r. w Poznaniu

na rozprawie

sprawy z powództwa **D. Z.**

przeciwko **Skarbowi Państwa- Dyrektorowi Zakładu Karnego w K.**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 26 listopada 2015 r. sygn. akt XII C 2703/14

apelację oddala.

Mariola Głowacka Jerzy Geisler Jacek Nowicki

--	--	--

Sygn. akt IACa 358/16

UZASADNIENIE

Powód D. Z. wniósł o zasądzenie od pozwanego Skarbu Państwa – Zakładu Karnego w K. kwoty 80.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za wyrządzone krzywdy poprzez nieprawidłowe zabezpieczenie sprzętu kwaterunkowego, co w rzeczywistości naraziło go na częściową utratę zdrowia oraz z tytułu nieudzielenia mu właściwej opieki medycznej. Wniósł także o zasądzenie od pozwanego kosztów całkowitego procesu według norm przepisanych oraz o nadanie wyrokowi rygoru natychmiastowej wykonalności (k. 1-4 akt).

W odpowiedzi na pozew pozwany, zastępowany przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa, wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego na rzecz Skarbu Państwa – Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa (k. 33-37 akt).

Wyrokiem z dnia 26 listopada 2015 roku, sygn. akt: XII C 2703/14, Sąd Okręgowy w Poznaniu:

- I. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 400,00 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 12 lutego 2015 roku do dnia zapłaty,
- II. w pozostałym zakresie powództwo oddalił,
- III. oddalił wniosek powoda o nadanie wyrokowi rygoru natychmiastowej wykonalności,
- IV. kosztami sądowymi, których nie miał obowiązku uiścić powód obciążył Skarb Państwa,
- V. nie obciążył powoda kosztami zastępstwa procesowego strony pozwanej.

Pisemne ustalenia i motywy rozstrzygnięcia Sąd Okręgowy przedstawił na kartach: 147-156, wskazując, że zasądzona kwota jest adekwatna do krzywdy powoda. Podał jednocześnie, że szkoda powoda wynika z faktu, że przez dwa dni nie została mu udzielona właściwa pomoc medyczna z uwagi na brak dostępu do pomocy lekarskiej w sobotę i niedzielę. Sąd I instancji podkreślił nadto, że już w poniedziałek 17 marca 2015 roku powód otrzymał fachową pomoc medyczną, przy czym przed terminem zdjął gips z uwagi na jego zamoczenie w czasie pobytu w łaźni, lecz nie zlecono ponownego założenia gipsu. Złamanie zrosło się, a obecnie powód nie zgłasza żadnych dolegliwości związanych z doznanym urazem.

Wyrok z dnia 26 listopada 2015 roku apelacją zaskarżył w całości pozwany, zarzucając:

1. naruszenie przepisów postępowania, w szczególności art. 233 k.p.c., polegające na przekroczeniu granic zasady swobodnej oceny dowodów poprzez uznanie, że z zebranego materiału dowodowego wynika, iż powód w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności został pozbawiony prawa do opieki medycznej,
2. naruszenie przepisów prawa materialnego, w szczególności art. 23-24 k.c. oraz art. 444-445 k.c. poprzez ich błędną wykładnię i w szczególności przyjęcie, że istnieją podstawy do zasądzenia na rzecz powoda zadośćuczynienia od Skarbu Państwa (k. 164-166 akt).

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Apelacyjny podziela w całości ustalenia faktyczne, poczynione przez Sąd I instancji. Ustaleń tych Sąd Okręgowy dokonał bez obrazy art. 233 § 1 k.p.c. - w oparciu o wszechstronnie przeanalizowany, oceniony zgodnie z zasadami wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego materiał dowodowy, a w każdym razie skarżący nie wykazał, by tak ujęte kryteria oceny wiarygodności i mocy dowodów zostały przez Sąd ten naruszone, prowadząc do ustaleń niezgodnych z materiałem dowodowym. Skuteczne podniesienie zarzutu poczynienia ustaleń sprzecznych z materiałem dowodowym nie może bowiem polegać na zaprezentowaniu ustalonego przez skarżącego, na podstawie własnej oceny dowodów stanu faktycznego, a wymaga wskazania przy użyciu argumentów jurystycznych, rażącego naruszenia wyżej powołanych dyrektyw oceny dowodów (vide: wyrok SN z 18 czerwca 2004 r. sygn. akt II CK 369/03 LEX nr 174131).

Podnosząc zarzut naruszenia przez Sąd I instancji art. 233 k.p.c. pozwany zarzucił przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, wskazując jednocześnie, iż w jego ocenie powód nie wykazał, by do urazu doszło w sposób opisany w pozwie. Argumentacja ta jest niezrozumiała, albowiem Sąd Okręgowy nie poczynił w tym zakresie ustaleń zgodnych z twierdzeniami powoda. W uzasadnieniu kwestionowanego rozstrzygnięcia Sąd I instancji wyraźnie wskazał, że żądanie powoda w zakresie zasądzenia zadośćuczynienia z powodu doznanej przez pozwanego krzywdy w związku z nieprawidłowym zabezpieczeniem sprzętu kwaterunkowego podlegało oddaleniu. Z tego też względu zarzuty pozwanego, dotyczące okoliczności, w jakich doszło do załamania przez powoda nogi, nie mają dla rozstrzygnięcia sprawy istotnego znaczenia. Przyznane zadośćuczynienie było bowiem związane z tym, że w okresie od soboty do

niedzieli, kiedy powód doznał kontuzji nogi, nie udzielono mu odpowiedniej opieki medycznej, mimo że zgodnie z przepisami kodeksu karnego wykonawczego (art. 102 k.k.w. oraz art. 115 k.k.w.) i rozporządzenia z dnia 14 czerwca 2012 roku w sprawie udzielania świadczeń zdrowotnych przez podmioty lecznicze dla osób pozbawionych wolności (§ 8) taki obowiązek udzielenia właściwej do odniesionych obrażeń pomocy medycznej na pozwanym ciąży. Z zeznań świadków J. K. oraz P. A., złożonych na rozprawie w dniu 11 czerwca 2015 roku wynika, że pozwany udzielił powodowi pomocy medycznej dopiero w poniedziałek, czyli na trzeci dzień od momentu, kiedy powód uszkodził nogę. Zeznania te, jak wskazał Sąd Okręgowy, zasługują na wiarygodność, gdyż są spójne, logiczne i wzajemnie się uzupełniają, zaś pozwany w apelacji nie podważył ich oceny. Samo stwierdzenie, że w książce zdrowia powoda brak jest wpisu o wypadku nie pozwala uznać, iż zdarzenie to nie miało miejsca, a w szczególności, że nie zostało ono zgłoszone oddziałowemu w tym samym dniu, skoro twierdzenia powoda znajdują oparcie w zeznaniach ww. świadków. Przeciwnych dowodów pozwany w toku postępowania nie naprowadził.

Odnosząc się natomiast do zarzutów skarżącego, iż obowiązujący w czasie zdarzenia w zakładzie karnym porządek wewnętrzny nie przewidywał, aby lekarz przyjmował skazanych w soboty, wskazać należy, że zgodnie z § 7 rozporządzenia z dnia 14 czerwca 2012 roku w sprawie udzielania świadczeń zdrowotnych przez podmioty lecznicze dla osób pozbawionych wolności, zgłoszenia osób pozbawionych wolności do lekarza podmiotu leczniczego lub lekarza dentysty podmiotu leczniczego przyjmuje się codziennie. Dalsze ustępy tego przepisu przewidują procedurę udzielania osobie pozbawionej wolności pomocy w sytuacjach nagłego zachorowania lub też pogorszenia stanu zdrowia, przy czym nie zezwalają one na pozostawienie osoby poszkodowanej bez opieki nawet w razie nieobecności lekarza w zakładzie karnym. Co więcej w § 8 ust. 1 tego rozporządzenia wskazano, iż o konieczności umieszczenia osoby pozbawionej wolności w izbie chorych zakładu karnego decyduje lekarz podmiotu leczniczego, a w razie jego nieobecności - pielęgniarka podmiotu leczniczego, która niezwłocznie powiadamia o tym lekarza podmiotu leczniczego. Takie procedury, jak wynika z zeznań powoda oraz ww. świadków, nie zostały przez pozwanego zachowane, zatem słusznie przyjął Sąd Okręgowy, że udzielenie pomocy było spóźnione i powodowi należało się w związku z tym zadośćuczynienie.

Mając te okoliczności na względzie Sąd Apelacyjny uznał, że apelacja pozwanego, kwestionująca ustalenia faktyczne, była nieuzasadniona, a skoro stan faktyczny został ustalony prawidłowo - również za właściwe należało uznać przedstawione przez Sąd I instancji wywody prawne. Tym samym również zarzut naruszenia prawa materialnego, tj. art. 23 k.c., art. 24 k.c., art. 444 k.c. i art. 445 k.c. nie zasługiwał na uwzględnienie.

W tych okolicznościach Sąd Apelacyjny oddalił apelację pozwanego na podstawie art. 385 k.p.c.

SSA Mariola Głowacka SSA Jerzy Geisler SSA Jacek Nowicki